İÇİMDEKİ FIRTINA

Rahime Uçar

ROMAN

Genç Hayat

İÇİMDEKİ FIRTINA

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2019, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
Sertifika No: 75092

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : 978-625-447-195-7
Genç Hayat : 247
Genç Kızlar Serisi : 3
Kitabın Adı : İçimdeki Fırtına
Yazar : Rahime Uçar
Kapak ve İç Çizimler : Afra Elif Kim
Editör : Öznur Çokcanlı
İç Tasarım : Vildan Ekşi
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu
Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

İÇİMDEKİ FIRTINA

Rahime Uçar

GENÇ HAYAT

Rahime Uçar

Selam gençler!

Ben, Rahime Uçar… Soğuk bir kış günü, anne ve babamın ilk ve tek çocuğu olarak 26 Şubat 1975'te doğmuşum. İstanbul'da doğdum, büyüdüm, okudum, çalıştım; evlendim, anne oldum.

Edebiyata ve yazmaya olan ilgim nedeniyle 'gazeteci' olmayı seçtim. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden 1997 yılında mezun oldum. Çeyrek asır 'ekonomi gazetecisi' olarak çalıştıktan sonra hem İstanbul'la hem de gazetecilikle arama mesafe koymaya karar verdim.

Kendimi 'mutlu insanların şehri', memleketim Sinop'un Gerze ilçesine attım. Burada sakin bir hayat sürüyorum. Hayatımın bu yeni döneminde siz gençlerle buluşmaya artık daha fazla zamanım var. Bir Yıldız Kaydı ve Rüzgârın Kızı romanları, kitap dostları ile buluştu. Sizler için eserler üretmeyi sürdürüyorum.

Şimdi üçüncü romanım, "İçimdeki Fırtına" ile size bir kez daha 'selam' diyorum. Okumak insanı insan kılar genç dostlarım.

Bu romanda okuma aşkıyla yanıp tutuşan Nurgül'ün, zorluklarla başa çıkma azmine şahit olacaksınız.

Sevgiyle kalın…

Ben Deli Değilim

Psikiyatr Figen Özdemir, yakın gözlüğünün üstünden karşısındaki sandalyede eğreti bir şekilde oturan kıza baktı. Bir taraftan bilgisayarda hasta kaydını tutacağı sayfanın açılmasını bekliyor, bir taraftan da hastasını uzaktan izliyordu.

Beli hafif bükük bir şekilde sandalyenin ucuna ilişen genç kız, her an gitmeye hazır bir şekilde oturuyordu. Gözlerini açık mavi zemine sabitleyen kız, ayakkabısının ucuna basarak hafifçe kaldırdığı sağ bacağının biteviye titrediğinin farkında bile değildi.

Doktor, genç kızın oldukça şiddetli titreyen bacağına dikkatle baktı. 'Bu çocuk çok büyük bir stres altında.' diye düşündü.

Hastanın tam karşısındaki sandalyede kırklı yaşlardaki Rehber Öğretmen oturuyordu. Öğretmenin daima gülen yüzü iyice asılmıştı. Bakışlarını, önce gözlerini yere çivilemiş öğrencisine ardından da doktora çevirdi. Doktorun öğrencisiyle konuşmaya başlamasını sabırsızlıkla bekliyor, bir taraftan da kömür karası saçlarının buklelerini parmağına dolayıp yavaş yavaş çözüyordu. Bu, onun sıkıntılı zamanlarda yaptığı en belirgin davranışlardan biriydi.

Doktor, nihayet açılan hasta kayıt formuna girdi. Aslında önündeki notta hastasının adı yazıyordu ama sohbete girmek için kişisel bilgilerini hastasına sormasının daha doğru olacağını düşündü.

"Bana adını ve yaşını söyler misin?"

Hasta, gözlerini zeminden ayırmadan yanıt verdi.

"Adım Nurgül, 15 yaşındayım."

"Soyadını da söyler misin Nurgülcüğüm? Buraya kaydedeceğim."

"Nurgül Şentop."

"Nurgülcüğüm, neden buraya geldiniz? Nedir rahatsızlığın?"

Genç hasta ilk kez gözlerini kaldırıp karşısındaki doktora baktı, biraz sinirli bir edayla yanıt verdi.

"Ben gelmedim, öğretmenim getirdi."

Psikiyatr, hastasının gerginliğini hoş görerek hastanın geliş hikayesini öğretmeninden dinlemek istedi.

"Hocam, rica etsem Nurgül'ü neden buraya getirdiğinizi anlatır mısınız?"

"Doktor Hanım, Nurgül çok akıllı uslu bir öğrencimizdir. Son zamanlarda derste durup dururken bayılıyor. İlk başlarda 'sınav stresi' diye düşündük. Ben kendisiyle konuşmaya çalıştım ama bayılmalar rutin hâle gelmeye başlayınca hastaneye geldik. Süreç bizi, size kadar getirdi."

Nurgül'ün bayılma nedeninin önce fiziksel olduğu düşünülmüştü. Bu yüzden dahiliye uzmanına götürülüp tam kan sayımı yaptırılmıştı. Kan değerleri normaldi Nurgül'ün. Dâhiliye uzmanı, genç kızın bayılma öncesini anlatan, "Kalbim sıkışıyor, nefes alamıyorum." şikâyetlerini dinlediği için onları kardiyoloğa yönlendirmişti. Dahiliye doktoru, kardiyoloji birimine randevuları bulunmadığı için onlara bir sevk kâğıdı

vermişti. İki saat sonra genç kız ve öğretmeni kardiyoloğun karşısındaydı. Kardiyolog, ilk muayeneden sonra birkaç tetkik istemişti. Bunlardan biri de efor testiydi. Efor testinden başarıyla geçen genç kızın, diğer testlerinde de olumsuz bir emareye rastlanmamıştı. Deneyimli doktor, "Maşallah, kalbinde bir sıkıntı yok. Nöroloji birimine de girişinizi yaptırın. Mutlaka onların da yapacağı bazı tetkikler olacaktır." demişti.

Saat geç olduğundan ertesi güne randevu alarak nöroloji biriminin doktorları ile görüştüler. Nörolojik olarak da bir sorun bulunamayınca, "Kızımızın bayılma nöbetlerinin fiziksel bir soruna bağlı olduğunu düşünmüyorum. Bence bir psikoloğa ya da psikiyatra göstermelisiniz." diyen doktorun önerisini dikkate aldı Gülsüm Öğretmen.

Gülsüm Öğretmen, il merkezindeki devlet hastanesinde psikolog olmadığını öğrenince Nurgül'ü bir psikiyatra göstermeye karar verdi. Psikiyatrinin alanı, ruh ve sinir hastalıklarıydı. Nöroloğun tavsiyesi üzerine 9.45'te psikiyatri birimindeydiler. Bekleme süresi oldukça uzun sürmüştü. Doktorun odasına girdiklerinde saat 13.30'u geçiyordu.

Doktor Figen, aslında randevu sisteminin dışında gelen hastaları kabul etmiyordu. Uzmanlığını çocuk psikiyatrisi üzerine yapan hekim, uzun süredir bekleyen randevusuz hastayı kabul etmeye karar verdi. İşte Doktor Figen, Gülsüm Öğretmen ve Nurgül'ün görüşmesi bu şekilde başlamıştı.

Psikiyatr, genç kızın burada olmaktan rahatsız olduğunu fark etti. Bunun için bir açıklama yapmak istedi.

"Nurgülcüğüm, insanlar fiziksel olarak rahatsızlandığı gibi ruhsal olarak da rahatsızlanabilirler. Bazen içinden çıkılamayan bir sorun ya da durum yaşayabilirler. Bu nedenle çekinmene gerek yok, bana neler hissettiğini rahatça anlatabilirsin. Anlatmazsan sana yardım edemem."

"Ben deli değilim."

Genç kızın ağzından çıkan bu kısa ve keskin cümle, psikiyatrın meslek hayatında alışkın olduğu bir tabuydu.

"Ben de deli doktoru değilim Nurgülcüğüm. Sadece ruhsal sıkıntı yaşayanlara yardım ediyorum. Üstelik çocuk psikolojisinde ihtisas yaptım."

"Ben çocuk değilim ki!"

"Evet, sen çocukluktan ergenliğe geçmiş bir bireysin."

Hastasının, kendine verdiği yanıtlardan öz güveni yüksek ama öfkeli bir ergenle karşı karşıya olduğunu anlayan doktor, bu ilk görüşmeden bir sonuç çıkmayacağını tahmin etmekte gecikmedi. Bu kez karşısındaki gence farklı bir yönden yaklaşmayı denedi.

"Nurgül, geceleri rahat uyuyabiliyor musun?"

"Tam değil…"

"Ne zamandır uykularında sorun var?"

"Bu okula başladığımdan beri..."

Gülsüm Öğretmen, açıklama yapma gereği duydu.

"Nurgül, okulumuza bu sene kayıt yaptırdı. Ailesi, şehir merkezine uzak bir köyde yaşadığı için devlet yurdunda kalıyor. Acaba uyku sorunu bundan kaynaklanıyor olabilir mi Doktor Hanım?"

Doktor, bu tahmini yanıtsız bıraktı. Bu esnada edindiği bilgiyi hasta formuna kaydetti. Liseye yeni başladığı dönemde ailesinden uzak kaldığı için hastanın ruhi bir buhran geçirmesi olasıydı. Randevu saati gelen hastaları olduğu için doktor, hastasını daha yakından tanıma faslını bir sonraki görüşmeye bırakmaya karar verdi. Bir sonraki görüşmeyi birebir yapacaktı. Zaten uygun olanı da buydu.

"Nurgülcüğüm, rahat uyuyabilmen için sana bir ilaç yazıyorum. Bu ilacı, üç hafta boyunca aksatmadan kullanmalısın. Üç hafta sonra yine görüşelim. Anlaştık mı?"

"Tamam!"

"Yalnız bu ilacı her gün aynı saatte almalısın. Biraz uyku yapacak. Gündüz yaşam konforunu olumsuz etkilememesi için yatmadan bir saat önce iç, olur mu?"

"Tamam."

Doktor, hastasına çok ağır olmayan bir antidepresan yazmıştı. Bu, onun uykularını düzene sokacağı gibi beynindeki kimyasal dengesizlikleri de giderecekti. Doktor, ilacın düzenli alınması konusunda öğretmeninden de destek istedi."Hocam, Nurgül'ün bu ilacı düzenli alması gerekiyor. Eğer ilaç alımı kesintiye uğrarsa etkisini göremeyiz."

"Merak etmeyin Doktor Hanım. Nurgül, sorumluluk sahibi bir öğrencidir."

"Buna memnun oldum."

Bu sırada doktor, el alışkanlığıyla reçeteyi sisteme girmişti bile. Reçete kodunu da ufak bir kâğıda yazarak öğretmene uzattı.

"Hocam, Nurgül'ün ilacını bununla alabilirsiniz. Şimdilik geçmiş olsun. Üç hafta sonrası için randevu almayı unutmayın."

Gülsüm Öğretmen, öğrencisiyle hastane kapısından çıkarken depresyon ilaçlarının en az altı ay kullanıldığını hatırladı. Basit bir soğuk algınlığı en fazla iki hafta sürerken ruhi sarsıntıların tedavisinin ne kadar zor olduğunu düşündü.

Hayatının baharındaki bu öğrencisi zor bir dönemden geçiyordu. Onun yaşadığı sıkıntıyı, ruhunun derinliklerinde hissetti. Evladını kanatları altına almak isteyen bir anne gibi öğrencisinin omzuna elini attı ve "Haydi Nurgülcüğüm, eczaneye gidip ilacını alalım." dedi.

Köy, Beyaz Gelinliğini Giydi

– 5 yıl önce –

Doğanın bembeyaz örtüsü, köydeki evlerin damlarını iyice örtmüştü. Gerçi köye iki gündür hiç kar tanesi düşmemişti ama beyaz örtü bu köye bir kez indi mi kolay kolay kalkmazdı. Deniz seviyesinden 1500 metre yükseklikteki Başpürçek köyü yazları serin rüzgârlara, kışları ise -10 °C civarındaki dondurucu soğuklara alışkındı. Kar yağınca zorunlu işler dışında kimse köyü terk etmezdi. Hayvanlar da sıcacık ahırlarından, ağıllarından başlarını dışarıya uzatmazlardı. Evlerin dışında hayat, akan çeşmelerin çoğu gibi donardı bu köyde. Böylesi günlerde köylüler, sıcak ocaklarının başından ayrılmazlardı.

Başpürçek'in amansız kış günlerinde her gün evden dışarı çıkmak, karlı yolları aşmak zorunda olan iki kişi vardı. Bunlar, 4. sınıf öğrencisi Nurgül ile 6. sınıfa giden Ayşen'di. Ayşen, Nurgül'ün iki ablasından küçük olanıydı. Büyük ablası Elif ise 9. sınıfa bu yıl başlamıştı. İl merkezindeki bir yurtta kalıyor, kış bastırınca ancak üç dört haftada bir köye gelebiliyordu.

Başpürçek'in en zorlu kış günlerinden biriydi. Annesinin yanağına kondurduğu öpücükle Nurgül'ün gördüğü rüya yarıda

kaldı. Ablası Ayşen ise yüzü duvara dönük horul horul uyuyordu. Evin en küçük kızı annesinin öpücüğüyle mutlu oldu ama ablasından birkaç dakika önce uyandırılmış olmasına da içerledi. Sıcacık yataktan çıkmak 11 yaşındaki kız çocuğuna zor geliyordu. Annesi, mutfaktaki kuzineyi yakmış olmalıydı ama oraya kadar varmak bile güç geliyordu.Fatma'nın onları uyandırmak için yaptığı ikinci hamle sözlü oldu.

"Nurgül! Ayşen! Haydi kalkın! Okula geç kalacaksınız."

Ayşen'in yalvaran sesi, annesinin yüreğine işledi.

"Ana! Ne olur beş dakika daha uyuyayım!"

"Yavrum, saat altı buçuğa geldi. Haydi kalkın. Yoksa servisi kaçıracaksınız."

Ayşen, mırıldanır gibi konuştu.

"Bugün servis zor gelir. Kar hâlen yağmıyor mu?"

"Yok yavrum, kar durdu. Hava güneşli bugün."

Nurgül, annesinin sanki bir bahar havasından bahseder gibi konuştuğunu hissetti. Annesinin onları yalancı güneşle kandırmaya çalıştığının farkındaydı. Sevgili anneleri, kızları okula gidebilsin diye güneşe bahar elbisesi giydiriyordu ama Nurgül iyi biliyordu ki Başpürçek'te hava dünden bugüne kolay kolay değişmezdi. 'Karda bronzlaşmak için güzel bir hava doğrusu…' dedi içindeki muzip çocuk.Annesi az sonra daha sert bir perdeden seslendi."Haydi kızlar, haydi! Okula geç kalıyorsunuz!"

Yatağından ilk kalkan Nurgül oldu.

"Günaydın anacığım! Güğüm kaynıyor mu?"

"Heee kızım, hee… Sıcak suyla yıkarsın yüzünü."

Nurgül, yatağından çıkınca vücuduna çarpan serinlikle kendine geldi. Bir çırpıda mavi plastik maşrapayı aldı. Hemen mutfak olarak kullanılan odaya koştu. Kuzinenin sıcaklığında önce ellerini ısıtıp ardından da fokurdayan güğümden maşra-

panın üçte birine sıcak su doldurdu. Maşrapayı lavaboya bırakıp alaturka tuvalete girdi.

Evdeki en soğuk yerin tuvalet olmasına artık alışmıştı. Evin diğer yerleri nispeten daha sıcaktı çünkü altına ahır denk geliyordu. Ama burası buzhane gibiydi.

Babası geçen yıl yapmıştı burayı. Açık mavi renkli seramikle kaplamıştı duvarları. Duvarlardaki düz renkli seramiklerin arasına bir sıra da sarmaşık desenli bordür koymuştu. Tam da şehirli evlerinin tuvaletleri gibi olmuştu. "Keşke bir de klozet konulsaydı." diye belki yüzüncü kez hayıflandı ama bu konuda ikna edememişlerdi babasını.

Tahtaların arasından ışıkların sızdığı eski tuvaletlerine sevinçle veda ederlerken siyah taşlı lavabolarından da kurtulmuşlardı. Becerikli babası geniş bir tezgâh üstüne, beyaz bir lavabo koymuştu. Lavaboyu özellikle tuvaletin dışına yapmışlardı. Açık tuvalette abdest almak sakıncalı olurmuş. Ninesi, "Tuvaletin içine lavabo istemem, ona göre oğul!" diyerek oğlunu sıkı sıkı tembihlemişti.

Lavabonun karşısındaki duvara astıkları aynayı, Elif ablası geçen yaz getirmişti. Burslarından artırdığı paralarla etrafı taşlarla süslü beyaz bir ayna almıştı. Üç kız kardeş, bu aynanın karşısında saatler geçirmeye bayılırdı.

Nurgül, maşrapanın üstünü doldurmak için musluğu çevirdi. Su yine iplik gibi incecik akıyordu. Toprak üstündeki boruların donması alışılagelmiş bir durumdu bu köyde. Bu şekilde maşrapanın dolmasını beklemek en az on dakika kaybetmek demekti. Üçte biri kadar sıcak su dolu olan maşrapayı, lavabo tezgâhının altındaki büyük mavi varile daldırdı. Böylece ılık su iki saniyede hazır hâle geldi.

Yüzünü yıkadıktan sonra tezgâhın üstündeki tahta kutudan tarağını alıp saçlarını taradı. Gerisi annesine kalmıştı.

"Ana! Gelir misin? Saçlarımı örer misin?"

Mutfakta yer sofrasını hazırlamakla meşgul olan annesi, bu çağrıya koşarak yanıt verdi.

"İpek saçlı kızıma güzel bir balıksırtı öreyim." dediği anda, kızının saçını ikiye ayırmıştı bile. İki ana bölüme ayrılan saçlar, kendi içinde üçer eşit parçaya daha ayırıldı. El çabukluğuyla örmeye başladı Nurgül'ün annesi. Kısa bir süre sonra en maharetli kuaförlerin elinden çıkmışçasına hazırdı Nurgül. Fatma sofrayı hazırlamaya, Nurgül de giyinmeye gidince ayna Ayşen'e kalmıştı. Süslenmesi biraz uzun sürünce sofraya en geç o geldi. Ninesinin sağ yanını Nurgül kapmıştı bile. Ayşen, "Pamuk nenem, hayırlı sabahlar!" deyip yanağına bir öpücük kondurdu ninesinin. Ninesi, "Hayırlı sabahlar evladım, gel şöyle otur." diyerek diğer torununu da sol yanına aldı.

Fatma, çayları koyarken ninesi tereyağlı yumurtayla başlatmıştı torunlarına kahvaltıyı. Âdeti olduğu üzere, "Ne demiş Ata'mız, 'Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur.' Kafanızın çalışması için iyi yiyin gızlarım." demeyi de ihmal etmemişti.

Her sabah olduğu gibi nazlanarak kahvaltı yapan Nurgül, kendine mesaj verildiğini anlamıştı. Ninesi sözlerini sürdürdü.

"Yemekle şaka olmaz. Düzgünce yap kahvaltını yavrum. Dağları taşları aşıp okula gitceniz."

Nurgül, bu sabah okula gidebileceklerinden umutsuzdu.

"Gidebileceğimiz kesin değil. Yaşar Emmi, bu karda yolu bulup gelemez." diyerek şakaya vurdu.

Kızlar aralarında gülüşürlerken ninesi, "Niye gelemesin gızım?" diye sordu. Kızlar, "Nene, adam öylesine sürüyor. Gözleri iyi görmüyor onun." diye güldüler.

Nineleri de zor gördüğü için kendini savunur gibi savundu servis şoförünü."Az görse de yıllardır bu yollarda. Ezber etmiştir yolları. Siz endişe etmeyin, Allah korur!"

"Öyle de geçen gün az daha seni eziyordu kapı önünde. Biz bağırmasaydık, frene basmakta geç kalabilirdi."

Nurgül'ün annesi de kızına destek vererek konuşmaya dahil oldu.

"Bu adamı nasıl servis şoförü yapıyorlar anlamıyorum. Arabası var diye bir adam şoför olur mu? Nasıl sürdüğünü bir kontrol edeceksin bir defa! Elimiz mahkûm, çocukları ona emanet ediyoruz ama…"

Annelerinin hazırladığı kahvaltı peynir kızartması, tereyağlı yumurta, dut pekmezi, yeşil zeytinden oluşuyordu. Kahvaltı için on beş dakikaları vardı kızların.

Bu arada babaları da ahırdaki işini bitirip yetişmişti onlar kalkmadan kahvaltıya. Mutfağa girer girmez haberi verdi.

"Fatma, ben sana söyleyeyim. İki üç güne kalmaz bizim Sarısırma doğurur. Kış gününde inşallah baytara haber ulaştırabiliriz. Baharda olsa yavruyu büyütmek kolay da kışın işimiz biraz zor."

"Endişe etme Recep. Allah büyük. Hele bir doğsun, büyür inşallah."

Sıcacık kuzinenin başında, mayalı ekmeğin kokusu eşliğinde yaptıkları nefis kahvaltıdan ayrılıp bu soğukta yollara düşmek Ayşen'e biraz zor geliyordu. Nurgül ise okula gitmek için can atıyordu. Okumayı çok seviyordu. Bu köy yerinde babaları onları okuttuğu için çok şanslı hissediyordu. Elif ablası, yolu açmıştı bir kere. Hepsinin hedefi üniversiteye gitmekti. Bir araya geldiklerinde üniversite yıllarını ve geleceklerini hayal ederlerdi.

Saat yedi buçuk olmuş, servis hâlâ gelmemişti. Gelseydi, şoför kornaya basardı. Başpürcek köyünden bir tek Nurgül ve Ayşen'i alıyordu. Zira bu köyde ilköğretimin ilk kademesinden sonra okula devam eden sadece onlardı. Başpürçek'ten daha yukarıda olan köylerden de üç erkek, bir kız öğrenci servise biniyordu. Servis, aşağı köylerden de altı öğrenci alıyordu. Toplam 12 kişi servisle okula gidiyordu.

Nurgül'ün babası Recep, kızlarının bir gün bile okuldan geri kalmalarını istemezdi. Bu nedenle, ne olursa olsun okula gitmeleri için onları teşvik ederdi. Nurgül'ün bazı sabahlar karnı ağrırdı ama babası o zaman bile, "Geçer kızım, okulu ihmal etme. Biz okuyamadık, siz okuyun. Vatana millete hayırlı olun." derdi.

Recep, şoförü arayacağını söyleyince eşi Fatma karşı çıktı.

"Dur Recep, arama! Yukarı geçerken gördüm ben servisi. Birazdan gelir."

"İyi hanım, neden gecikmiş bir sorayım."

"Aman bey! Sorma! Çocukları almışsa tehlikeye atma."

"O ne demek ya?"

"Adamın gözleri iyi görmüyor zaten. Bir de araba kullanırken telefona bakmaya kalkarsa… Allah muhafaza!"

Bıyık altından gülen Recep, "İyi o zaman biraz daha bekleyeyim." dedi.

Şentop ailesinin servis bekleme macerası saat sekiz buçuğu geçerken sona erdi. Kızlar bir saat gecikmeyle de olsa servise dualar eşliğinde bindirildi. Nineleri, ellerini öpen torunlarına her zaman olduğu gibi, "Allah zihin açıklığı versin. Rabb'im sizi korusun yavrularım." diye dualar etti. Hayır dualarıyla uğurlanan kızlar birinci dersi kaçırdılar ama ikinci derse yetiştiler.

Kızları yolcu ettikten sonra Fatma ile Recep, servis sıkıntısı hakkında konuşmuştu.

"Bu sene nasıl geçecek Recep, bilmiyorum. İçim hiç rahat değil."

"Ben de bilmiyorum Fatma, ben de... Yatılı bölge okulunu kapatmasalardı böyle olmazdı. Ben 8. sınıfa kadar orada okurlar diye düşünüyordum."

"Yeterli öğrenci yok diye kapattılar ama olan okuyan çocuklara oldu. Bu yaştaki çocuklar karda kışta 50 kilometre ötedeki okula gidip gelir mi? Bir saat git, bir saat gel…"

"Üzülme hanım, okumak öyle kolay değil. Her zorluğu yeneceksin, dayanacaksın. Hatırlamıyor musun? Bizim zamanımızda bir saatlik yolu okula yürüyerek giderdik. Allah devlete zeval vermesin, en azından servis verdiler."

"Orası öyle ama kelle, körle bu iş nasıl olacak? Şikâyet edelim, bu şoförü değiştirsinler."

"Hanım sakin ol, bir şey olmaz."

"Olmaz olmaz sonra birden olur. Bak, eğer çocuklara bir şey olursa iki elim yakanda olur."

Recep, hanımının endişesini azaltmak istiyordu. Servis şoförü meselesine bir hâl çaresi düşünüyor fakat bulamıyordu. Aşağı köyde oturan Yaşar Emmi, 65 yaşına yaklaşmıştı. Civar köylerde okul servisine çıkabilecek tek kişi oydu çünkü sadece onun arabası bu iş için uygundu. Evi buralarda olmayan bir şoför, devletin verdiği paraya 50 kilometre yol gidip gelmezdi. Olanağı olsaydı kızlarını okula kendi götürür getirirdi ama römorku çıkarsa bile traktörle 50 kilometrelik yol gidilip gelinir miydi? Üstelik aldır ayaz… Yazın tozu, dumanı; kışın karı, boranı vardı.

Recep de karısının endişelerini paylaşıyordu ama beş aydır yaşadıkları bu soruna çözüm bulamıyordu. Bir ara okul müdürüne söylemeye yeltendi ama müdür, "Ne yapalım? Devlet öyle uygun görmüş." diyerek önünü kesmişti.

Abla, Donarak Ölmeyiz Değil mi?

Nurgül, eğitim hayatındaki en zor günlerden birini yaşıyordu. Bu zorluk derslerden değil, çetin doğa koşullarından kaynaklanıyordu. Onun ilkokulu bitirdiği yıl, köylerine en yakın yatılı bölge okulu kapanmıştı. Okulun kapanmasının iki gerekçesi vardı: Yeterli sayıda öğrenci yoktu ve okul binası çok eskiydi. İşte bu nedenle Başpürçek ve çevre köylerdeki öğrenciler, taşımalı sistemle eğitim hayatlarına devam etmek zorunda kalmışlardı.

Nurgül, zeki bir öğrenciydi. Dersi derste öğreniyor, sınavlar öncesinde tekrar etmesi yetiyor, her zaman iyi notlar alıyordu. Yeni okulunda da kısa sürede sınıfın iyileri arasına adını yazdırmıştı.

Yaşar Emmi'nin ikinci derse yetiştirdiği öğrenciler sınıflarına girmişti. Ertesi gün karne alacak çocuklar, yarıyıl tatili öncesi son derslerine giriyorlardı. Bu sırada kar burada da etkisini göstermeye başlamıştı. İlçenin dağlık köylerine günlerdir örtü olan beyazlık, deniz seviyesine yakın olan okulun bahçesine kadar gelmişti. Okulun kapanmasına iki saat kala hava şartları

ağırlaşmaya başlamıştı. Okul idaresi, hava şartları nedeniyle köylerden gelen çocuklara karnelerini bir gün erkenden verme kararı almıştı.

Nurgül'ün azimli çalışması meyvesini vermişti. Karnesiyle beraber bir de teşekkür belgesi hak etmişti. Nurgül çok mutluydu. Bir yandan da ilerleyen dönemlerde Elif ablasının hep aldığı gibi takdir belgesi almayı kafasına koymuştu.

Bu sırada kar taneleri okul bahçesini istila etmişti. Yerdeki beyazlık çoğalmaya başlamıştı. Aralıksız kar yağıyordu. Meteorolojinin verilerini dikkate alan okul idaresi saat 15.00'de biten okulu bu defa bir saat önce tatil etti.

Tatil öncesinde gelen bu yoğun kar yağışı çoğu öğrenciyi mutlu etmişti. Tatilde doyasıya kartopu oynamak isteyen çocukların gözleri ışıldarken köyden gelen çocukları şimdiden eve varma telaşı sarmıştı.

Nurgül, sıra arkadaşına, "Eyvah yandık! Kar, okulun bahçesine kadar indiğine göre bizim oralarda kızılca kıyamet kopuyordur." demişti. Eviyle okul arasında on dakikalık bir mesafe olan Esma, Nurgül'ün kaygısını yeterince anlayamamıştı.

Nurgül'ün endişeli hâlinden daha fazlasını Yaşar Emmi yaşıyordu. Yaşar Emmi, bir an önce yola koyulmayı dört gözle bekliyordu. Saat 14.00 olduğunda Yaşar Emmi, içinde on iki yolcusu bulunan servisin kontak anahtarını döndürdü. Olabileceklerden endişe eden tecrübeli şoför, yola çıkarken yüksek sesle dua ediyordu.

"Allah'ım sen yardım et! Bize yol ver de şu yavrucakları evlerine götüreyim. Allah'ım yüzümü kara çıkarma."

Keyifli zamanlarında davul zurna kasetini açan şoförün dua üstüne dua etmesi, çocukları da tedirgin etmişti. Karın tipiye dönmesi ve görüş mesafesinin 20 metreye kadar düşmesi, yolculuğun zor olacağının en önemli göstergesiydi.

İÇİMDEKİ FIRTINA

Rahime Uçar

Ailesinden uzakta liseye başlayan Nurgül, hiç tahmin etmediği zorluklarla karşılaşır. Yatılı okuyacağı bu şehirde her şey ona yabancıdır. Okul, yurt, arkadaşlar...

Bunaldığı zaman sahile, deniz kenarına gider. Kendisi gibi yalnız deniz fenerinin yanında durup, dertlerini engin denize fısıldar. Çünkü dertler, paylaştıkça azalır.

Her türlü 'öteki'leştirmeye rağmen pes etmeyen Nurgül, sonunda 'diğerleri'ne kendini kabul ettirebilecek mi?

Nurgül'ün azmine hayran kalacağınız, yalnızlığında sığınacak bir liman olacağınız bu gençlik hikâyesini okumaya davetlisiniz...

Hayat Yayın Grubu
www.genchayat.com.tr
Genç Hayat Yayınları

9 786254 471957